

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689528304/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

selv: »Det er Profetens Stad«. Og snart klang vore Gangeres Hove imod en Stenbro af det hvide Metal.

Da vi med blottede Fødder traadte ind i Sølvmoskeen, saa jeg en Skare Mænd til begge Sider, der stod som hvide Støtter i den dunkle Hal; men ikke alle bar Krumsabler. Jeg saa tre Mænd, der bar det lange, høje Sværd, og jeg tiltalte dem: »Hvo ere I, hvis I ville værdige mig et Svar; thi jeg er kun en lærd, men, som jeg ser paa eders Blik og Holdning, ere I Fyrsters«.

Den ene svarede: »Vi ere Germaniens Sønner. Denne Herre vil ikke anden Gang gaa til Canossa, og vil jeg gaa til Korstog arter, skal det være med Sværdet vendt mod Vest og ej mod Øst; og hin med Kaarden er min Navne; skønt ikke Kejser, men Konge, er han min Lige, thi den største Hohenzollern er vel Ligemand for en Hohenstauffer. Vi ere trende: Franker, Hohenstauffer og Hohenzollern. Vi bekende os til Nazareerens Ord: »Giver Kejseren, hvad Kejsere er, og Gud, hvad Guds er;« men vi finde intet skrevet der om Paven. Forkætrede af Munkene kom vi hid hos Profeten, der giver alle efter deres Stand og ikke lader Kejseren sidde til Bords med Daglejere. Vi vente, til vor Tid kommer. Vi tro til Trods for alle Parlamenter, at Germaniens Kejser er Cæsars Efterfølger, og vi vente til den Tid, da Germanien skal fuldføre sin Mission og føre Kampen med Præstevælden til Ende. Vi vente, til det skal blive udraabt fra de røde Byers Tæge, at een er Gud, og Kejseren hans første Lensmand.«

Da blev der Stilhed, og alles Blikke rettede sig mod eet Punkt: mod den sorte Sten, der nu skinnede rød som den himmelfaldne Rubin, den var, førend den grænitædede sig over Jordens Synd.

Der sad Profeten med bare Fødder, indhyllet i en simpel Kappe og i sit hvide Skæg.

Da greb min Fører, Kaliffen, mig ved Armen og sagde: »Guds Sendebud vil se Dig.« Og med Hjertebanken knælede jeg for ham, hvis Ord ere hellige i hele Asien.

Han sagde: »Tror Du, at der er ingen Allah uden Allah, og Muhammed er hans Forkynder?«

Jeg svarede: »Hellige Profet! Du, som opholder Moslemin ved dine Ord, som Allah efter Koranen opholder Verden! Jeg nægter ik-